

Елегия за българския чадър по време на дъжд

Едва когато изгориха Ян Хус, хората научиха, че все пак Земята е кръгла.
Едва когато съсипахме природата, решихме, че трябва да я пазим.
Едва когато царят се върна, стана ясно, че и монархистите предпочитат република.
Едва когато половин София сложи топломери, обявиха, че са незаконни.
Едва когато се ожених, разбрах, че не е трябвало да го правя.
Едва когато дойде ново правителство, ме обзема тъга по предишното.
Едва когато животът изтече между пръстите, научаваме как трябва да го живеем.
Едва когато похарчиш последните пет лева, се сещаш колко много важни неща си забравил да купиш.
Едва когато вляза под душа, установявам, че жена ми е пустила вряла вода.

Едва когато завали пороен дъжд се сещам, че пак съм забравил чадъра си.
Едва когато загубим близък човек, се сещаме колко рядко сме намирали време за него.
Едва когато спрем да играем тото, нашите числа вземат, че излязат накуп.
Едва когато купя килограм череша, виждам, че на съседната сергия ги продават два пъти по-евтино.
Едва когато избиха индианците, в САЩ се сетиха за правата на човека.
Едва когато напиша фейлетон против лошите хора, се сещам, че те я го прочетат, я не.
И аз я взема хонорар, я не.
Едва когато го взема, ще си платя топломерите.
Едва когато си платя топломерите, ще науча, че ги отменят.
Едва когато... А бе, я!

Ваканция с канибали

Заминах на екскурзия до Хавайските острови.

За щастие в самолета имаше още един българин. Търговски представител. Седнахме заедно, но много скоро след това вече съжалявах. Нашият човек се оказа голям темерут.

– Вие за Хаваите ли пътувате? – подхванах с любезен тон. – И аз съм за там...

Онзи мълчи.

– Тия въздушни ями са много неприятни. Имаш чувството, че си в повреден асансьор...

Онзи пак мълчи. В края на краищата аз да не съм идиот, та да си говоря сам.

– Човек като се намира на приказки, не усеща как минава времето, – правя пореден опит за разговор. – Веднъж летях до Варна с една колежка. Докато си разкажем най-новите клюки и кацнахме...

Онзи мълчи ли, мълчи.

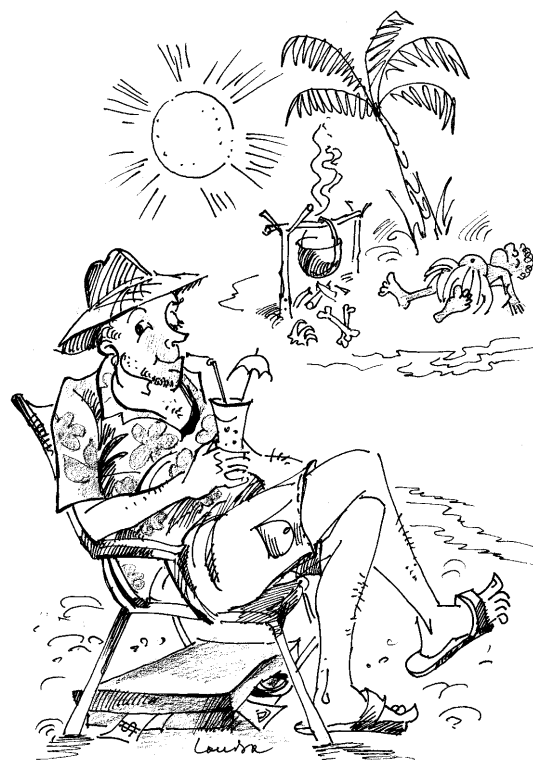
– На вас става ли ви лошо в самолет? На мен само понякога. Веднъж като летях за Варна...

Изведнъж единият мотор зловещо млъкна. Хайде, стига с тия глупави шеги, помислих си аз и погледнах през илюминатора. Случайно забелязах неколцина парашутисти, сред които с ужас разпознах членовете на нашия екипаж. Къде ли отиват тия хора? Да гласуват ли, тока ли да платят? В този момент в салона влезе една от стюардесите и с развълнуван глас ни предложи да си припомним най-хубавото от живота си. Тъкмо бях стигнал паметния миг, в който ми връзваха пионерската връзка и изведнъж разбрах, че съм завързан за една жилага лиана сред полумрака на непозната растителност. Ах, банани, с радост видях пред себе си голям грозд с любимия плод.

– Ало, я да не пипаш бананите, че ако ти фрасна една! На съседната лиана, здраво стиснал дипломатическото си

куфарче, закачен за тирантите, висеше моят сънародник, търговският представител.

– Здравей, градски, не можах да те позная! Ей, голям късмет извадихме,

а? Дали има и други оцелели?

– Не ме интересува. Важното е, че аз паднах пръв и тая бананова горичка си е моя!

Търговският представител успя да се освободи от лиановата примка и слезе долу. Не биваше да го прави. Изневиделица изскочи десетина въроръжени туземци, хванаха моя „градски“ и го вързаха за едно дърво. После накладоха огън, сложиха голям казан и взеха да точат остри ножове.

Човек трябва да е пълен олигофрен, за да не се досети, че тези канибали се канят да обядват. Търговският

представител вероятно си даваше сметка, че ще е главен герой в този екзотичен обяд, а аз седях високо горе, скрит в гъстите зелени листа и се чудех как да му помогна. Тия полумаймуни едва ли са чели Виенската конвенция за правата на човека. То и аз не съм я чел, но сега това нямаше особено значение. Онези долу помъкнаха клетия човек към казана. Преди да го пхнат във врялата вода, му развързаха ръцете. Точно тогава той взе да ръкомаха и да сочи моето скривалище, крещейки: „Там има още един, изяжте и него!“

Добре че туземците не знаеха български. Инак кой щеше да ви разкаже тази невероятна история. Питате ме как оцелях ли? Самият аз още не мога да проумея. Изглежда моят нещастен сънародник е имал голямо количество нитрати в организма си, защото щом се наобядваха, канибалите се натръшкаха отровени до един. В куфарчето на търговския представител намерих документи и валута, която ми стигна за целия престой на Хаваите. Прекарах една незабравима ваканция.

Няма нищо по-лошо от хубавото време

Лято е! Птички пеят, грее юлското слънце, децата играят безгрижно, без да си дават сметка, че един ден ще пораснат, ще почнат да плащат парно и ток. В такова време едни се женят, други отиват на ешафода, което е същото. А на мен ми се пие. Някой звъни. Кирчо е, приятел от детинство. С бутилка гроздова. Сякаш сам Господ го праща. Спретвам бързо салатка, прехвърляйки наум поводите за тост.

– Наздраве! Да прием за нашето истинско приятелство!

– Не съм ти никакъв приятел – изфъфля Кирчо.

– Как така? – опитвам да спечеля време и мисля наум.

Не му дължа пари, с жена му... Не, с нея не съм! Приятел е, все пак.

– Какво става бе, Кирчо?

– Не съм Кирчо, викай ми поп Кръстьо! Време е да ти кажа цялата истина, защото вече не издържам. И без това ще отворят и моето досие, по-добре е от мен да научиш...

– Какво да науча? – недоумявам аз.

– Аз съм твоят информатор! Осем дебели папки съм напълнил с доноси срещу теб. С двайсет и три страници повече от „Война и мир“...

– Много бе, братко. Не беше такъв отличник!

– Много-малко, това е. Ето служебния ми пистолет, вземи и ме застреляй! Но искам да знаеш защо навремето не замина с фолклорния ансамбъл в твоята любима Италия...

– Ти ли беше?

– Аз... Писах, че готвиш атентат срещу папата. Те пък после взеха, че наистина стрелях. И стана една... Мен, естествено, ме наградиха. Орден „Зорки очи“, втора степен. Дори колегата Николай няма такъв.

А срещу теб започна тайно и трайно разследване. Затова те съкратиха от работа, взеха те запас в медения месец, първата ти стихосбирка излезе чак след десет години. Помниш ли провалената ти дисертация?

– Помня, разбира се, как мога да забравя такъв провал!

– Моя е заслугата! И жилищния ти проблем, и диабета, и изпращането ти кореспондент в Каспичан, вместо в Париж...

– И Париж?!

– Да. В годините на демокрацията

също донасях. Писах например, че не харесваш поезията на Сугарев, че не отиде да скачаш пред „Александър Невски“... Хайде, вземи пистолета и ме застреляй! Да кажем „не“ на страха.

Слушам го втрещен, очарован и леко замаян. А той се смее.

– И ако ти кажа защо – ще паднеш от смях! Помниш ли ония съученички от десети клас. Мими и Цецка, дето ходехме с тях? Ти свали Цецка, която имаше страхотни гърди! Ей това не можах да преглътна...

Взех пистолета и вместо в най-добрия си приятел, го опрях в слепоочието си.

Господи, каква ирония! Заради едни цици да провалиш целия си живот! И гръмнах.

